

Tohle byla jedna z mnoha etap jejího života, která měla brzy skončit. Alespoň tak jsem to vnímala a bála se toho, že to skončí příliš brzy. Nedokázala jsem si představit život bez ní a to i přesto, že mi život s ní už po jednom měsíci společného soužití mnohdy připadal naprosto nesnesitelný.

Párkrát se stalo, že v noci plakala ze spaní. Poprvé, když jsem ji probudila a ptala se, co se stalo, začala opět mluvit o svém znásilnění na lodi. Nechtěla jsem to znovu slyšet. Nechtěla jsem vědět, že je moje milovaná blázen a nechtěla jsem si připustit, že tahle možnost existuje. Ostatně její výkyvy nálad by to vysvětlovaly.

Ale ještě mnohem více jsem nedokázala vystát představu, že jí skutečně někdo ublížil a to tak moc, že kvůli toho pláče ze spaní a ta noční můra ji pronásleduje i ve dne. Ráno si na nic nevzpomínala a já znovu musela spolknout větu o návštěvě odborníka, který by jí mohl pomoci.

Podruhé jsem si dávala pozor na to, abych ji nezbudila. Snažila jsem se jí jen utěšit a ukonejšit ke spánku. Když jsem se jí však dotkla, začala hrozně křičet a prát se se mnou. Ráno se mě ptala, kde jsem přišla k těm škrábancům v obličeji.

Co mě znepokojovalo snad ještě víc, byly její neustálé řeči o Itálii. Jakoby se snažila chopit se příležitosti za každou cenu. A já jsem měla být ta, kdo jí k tomu pomůže.

„Můžeš utéct třeba na kraj světa, ale nikdy neutečeš sama před sebou,“ řekla jsem jí toho večera, kdy schoulená v křesle u televize opět začala mluvit o tom, že nerozumí tomu, proč jsem už dávno neodjela. „Nemusíš přece bydlet s máti, vždyť ona ti jen poskytne šanci se odsud dostat a zařídit si vlastní život. Dost ti toho přece dluží nebo ne?“

„Já přece mám vlastní život. Tady. S tebou.“

Upřeně se na mě zadívala. Nedalo mi to, abych se nezeptala. „Co vlastně pro tebe znamenám? Další etapu tvého života než utečeš zase někam dál?“

„Nic o mě nevíš.“ Prudce vstala a přešla k otevřenému oknu. Zapálila si.

„Myslela jsem, že už nekouříš.“

„Nesnáším, když mi někdo říká, co mám dělat.“

Zaklapla jsem knihu a odešla spát. Debata byla u konce.

Martina jsem znovu potkala v knihkupectví nedaleko podniku, ve kterém jsme s Ankou pracovaly. Toho dne bylo zamračeno a deštivo. Zcela výjimečně sama jsem se procházela po městě a hledala vhodný dárek k babiččiny šestadesátým narozeninám, které se chystala oslavit koncem srpna. Nechtěla jsem se spokojit s tradiční bonboniérou, šátkem, svetríkem či nějakou zahradní pomůckou. Babička byla pro mě jako matka a chtěla jsem jí udělat radost. Uvažovala jsem nad nějakou keramikou do kuchyně a náhodou mé kroky zabloudily až do knihkupectví, kde jsem si se zájmem prohlížela nové tituly fantastické literatury. Vždycky jsem milovala Pratchetta, ale už dlouho mi nebylo dopřáno si od něj něco nového přečíst. Anka byla dnes v práci, zaskakovala za Simonu, která potřebovala volno.

„Nazdárek,“ ozvalo se mi za zády ve chvíli, kdy jsem listovala obrázkovým slabikářem. Nevím, co mě to napadlo. Myslela jsem na svoji matku a na to, jak mi jednou ukazovala, jak se píše slovo *máma*. Byly mi tehdy čtyři roky a ona se mě to za každou cenu snažila naučit.

Prudce jsem se otočila a pohlédla do tváře muže, který kvůli mě schytl pěstí do oka.

„Už jsem v pořádku,“ řekl s úsměvem. Snad měl dojem, že si ho příliš dlouho prohlížím a kontroluji, kolik barvy ještě zbylo na jeho oku. Byly to právě tři týdny co jsme se viděli naposled.

Představil se jako Martin Záhorský. Když jsem se ho ptala, co vlastně dělá, neodpověděl, jen se pousmál.

„Aha. Tak to bude zřejmě nějaké *kdovíco*, nemám pravdu?“

„No, vlastně ano. Jsem psychiatr.“

Vykulila jsem oči a pak jsem se rozesmála. „Tak tohle jsem opravdu nečekala!“

„Máte čas? Vedle je docela příjemná kavárna.“

„Mám spoustu času,“ mrkla jsem na něj.

Martin mi vyprávěl o své práci psychoterapeuta. Většinu jeho pacientů tvořily traumatizované děti. Bylo pro mě velice příjemné být v jeho společnosti a naslouchat jeho vyprávění. Cítila jsem se v bezpečí.

„A co mi o sobě povíš ty? Nevím nic, kromě toho, že žiješ se svou bláznivou spolubydlící.“

Odkáslala jsem si a sklopila oči. „Vlastně nejsme jen spolubydlící.“

„Myslel jsem si to. Ty ale na lesbu nevypadáš. Co vlastně hledáš?“

„Já? Proč bych měla něco hledat?“

„Každý něco hledá.“

„Já ne.“

„Lžeš.“

Odmíčela jsem se. Napila jsem se vlažného zeleného čaje. Venku už zase přšelo. Měla jsem na sobě jen tílko, džíny a na bosých nohou sandály. Martin se na mě upřeně díval. Měla jsem pocit, že jeho pohled nemohu snést a zároveň jsem cítila potřebu s ním mluvit. Říct mu všechno. Obavy, strachy, touhy, přání, bolesti. Trpělivě vyčkával. A já jsem pomalu začala mluvit. Řekla jsem mu o matce, o svém otci, o babičce, o Kubovi, o Ance a o Itálii. Naslouchal mi a já věděla, že mi rozumí. Že je tady v tuto chvíli pro mě, že mě poslouchá a že mě chápe. Ten pocit byl krásný. Nikdy dříve jsem ho nezažila.

Mluvila jsem a mluvila a venku přšelo a přšelo. Martin naslouchal, pokyvoval hlavou. Nijak nezasahoval do toho, co jsem říkala, jen občas se na něco zeptal. Cítila jsem se příjemně.

„Mluvíš tak nezúčastněně. Bez emocí. Jako bys vyprávěla cizí příběh. Jako by to ani nebyl tvůj život.“

„Někdy mám pocit, že není,“ řekla jsem tiše.

Martin pokýval hlavou a zeptal se na Anku. Pověděla jsem mu o jejich stavech, náladách a vizích. O jejím znásilnění na lodi, o papouškovi a kapitánovi. Cítila jsem k němu naprostou důvěru.

„Není na tom nic zvláštního, divného ani nenormálního. Alespoň pro mě.“

„No jasně. Vždyť jsi přece psychiatr,“ usmála jsem se.

„To ano, ale ona není blázen. Její vzpomínky mohou být skutečné. Není to jen v její hlavě. Mohla je skutečně zažít.“

Otevřela jsem ústa. „Nechceš tím říct, že věříš na nějaké minulé životy nebo tak něco?“

„Přesně to chci říct. Spousta domnělých schizofreniků a bláznů zažívá skutečné stavy a pocity, ať už ze své vlastní minulosti nebo se nedopatřením napojí na jiné světy a dokonce mohou být obtěžováni i astrálními bytostmi.“

Sklapla mi čelist. Tohle jsem od psychiatra nečekala. Ač to bylo neuvěřitelné, a skutečně jsem na malý okamžik zapochybovala o tom, že je svět kolem mě normální, věděla jsem, že pokud Ance někdo může pomoci, tak je to jedině on.

Než jsem stačila cokoli říct, naklonil se ke mně a chytil mě za ruku. „Zkus si něco takového připustit. Jsi velice vnímavá, dokážeš ledacos vycítit. Zboř ty hranice, které sis vytvořila na svou ochranu a prohlédni. Zkus se podívat někam dál. Svět, ve kterém žiješ je skutečný, ale stejně tak jsou skutečné i jiné světy. Chybí ti matka, vid'? I přesto, že máš pocit, že ji nenávidíš. Zlobíš se na ni, že tě opustila a že ti nikdy neumožnila poznat tvého otce? Že je to tak? Zkus si představit, že se něco stane tobě nebo tvé mámě a už nikdy si to nebudete moci vyříkat. Jaký je to pocit?“

Prudce jsem ho odstrčila. Chtělo se mi brečet. Nechtěla jsem, aby se to stalo před ním. Snažila jsem se ze všech sil zatlačit slzy zpátky do očí, ale nešlo to. Vstala jsem a odběhla na záchod. Vlastně jsem nevěděla, kde tady mají záchod. Běhala jsem jako splašená srna po kavárně a nakonec jsem vyběhla ven do deště. Martin zřejmě rychle zaplatil a o chvíli později mě našel strnule stát na tom největším dešti. Z očí mi, stejně jako z nebe, stékaly proudy vody.

Martin ke mně pomalu přišel, přehodil mi přes ramena svoji bundu, pevně mě objal a odvedl do svého auta. Celou dobu mlčel. Zlobila jsem se na něj a on to moc dobře věděl. Věděla jsem, že chtěl říct, že to bylo pro moje dobro a byla jsem mu vděčná za to, že to neřekl.

„Odvezu tě domů.“

Přikývla jsem.

Celou cestu jsme mlčeli. Když Martin zastavil před domem, vtiskl mi do dlaně svoji vizitku se slovy: „Zavolej mi.“ Vyběhla jsem z auta bez rozloučení a teprve doma jsem si všimla, že mám pořád na sobě jeho bundu.

Napustila jsem si vanu horké vody a uvařila si šípkový čaj. O dvě hodiny později mě našla Anka schoulenou v křesle s fotoalbem z mého dětství na klíně. Koukala jsem na fotku svojí mámy.

„To je tvoje matka?“ Anka shodila mokrou bundu a políbila mě.

„Jak bylo v práci?“

Anka se ušklíbala. „Hádej, můžeš třikrát.“

Usmála jsem se. „Jedla jsi?“

„Jo, nemám hlad.“ Pověsila mokrou bundu na balkon a všimla si, že už tam jedna bunda visí. Dokonce pánská.

„Co to je tam za bundu?“ spustila na mě zostra.

„Tu si tady zapomněl můj milenec,“ odpověděla jsem pohotově.

Anka bojovně vystrčila bradu a dala si ruce v bok. „Hahaha. To nemyslíš vážně, že ne? Můžeš mi to nějak vysvětlit?!“

„Žárlíš?“

„Ano, žárlím!“

„A proč?“

„Protože prostě proto. Tak jsme teď spolu, ne?“

„Jsme spolu? Ty jsi říkala, že se nechceš vázat, že se chystáš vypadnout a tak podobně! Vlastně jsi mi nikdy neřekla, že to tak bereš, že jsme spolu!“

Anka zjihla. „Ty přece víš, co pro mě znamenáš!“

„Ne, nevím!“ Vykřikla jsem. „Nikdy jsi mi to neřekla.“

„Nemusela jsem ti to říkat. Jsou věci, které se neříkají, protože jsou samozřejmé. Musíš přece vědět, že tě miluju!“

V první chvíli jsem si nebyla jistá tím, že jsem slyšela dobře. „Co jsi říkala? Zopakuj to!“

Anka se zlobila a křičela na mě.

„Miluju tě!“ Naštvaně práskla dveřmi a zavřela se v koupelně.

Vůbec to ode mě nebylo hezké, ale usmívala jsem se. To bylo poprvé, co jsem od ní takhle slova zaslechla.

„Taky tě miluju! A pusť mě dovnitř!“ bušila jsem na dveře.

Anka otevřela a já vpadla dovnitř. Prudce jsem se k ní přitiskla a pevně ji objala.

